

DEVİRİMCİ İNSİYATİFLE POZİTİVİST TOPLUM MÜHENDİSLİĞİNİ-İDEOLOJİK DEVİRİMCİLİĞİ BİRİBİRİNE KARIŞTIRMAYALIM!.. NEDEN TÜRKİYE!..

Münir Aktolga
Ekim 2011

İÇİNDEKİLER

SADECE “SOLCU LİBERALLERİ“ DEĞİL, “20.YY KALINTISI BÜTÜN STATÜKO GÜÇLERİNİ DE ŞAŞKINA ÇEVİREN TÜRKİYE’NİN KARŞI KONULAMAZ YÜKSELİŞİ..	1
.....	1
TÜRKİYE’Yİ 21.YY’IN PARLAYAN YILDIZI YAPAN SÜRECİN DİYALEKTİĞİ	3
DEVİRİMCİ İNSİYATİFLE-ÖNCÜLÜKLE POZİTİVİST TOPLUM MÜHENDİSLİĞİ-İDEOLOJİK DEVİRİMCİLİK AYNI ŞEY DEĞİLDİR!.....	6

GİRİŞ:

SADECE “SOLCU LİBERALLERİ“ DEĞİL, “20.YY KALINTISI BÜTÜN STATÜKO GÜÇLERİNİ DE ŞAŞKINA ÇEVİREN TÜRKİYE’NİN KARŞI KONULAMAZ YÜKSELİŞİ..

Filistin sorunu ve Arap baharı-Ortadoğu devrimleri-tartışmalarıyla başlayarak gelişen (son zamanlarda, Mavi Marmara ve Somali üzerinden, Birleşmiş Milletler teşkilatı dahil bütün kurum ve kurallarıyla 20.yy kalıntısı statükoyu eleştiriye yönelen) tartışmaların odak noktası aslında yeni Türkiye ve onun politikalarıdır. İki yüz yıllık bir saptırma ve geciktirme sürecinden sonra yavaş yavaş kendine gelmeye başlayan Türkiye içerde ve dışarda yepyeni politikalar izlemeye başlamıştır. **Zamana yayılarak gelişen burjuva devriminin ateşi küresel demokratik devrim rüzgârıyla buluşarak daha da alevlenince, yükselen bu devrimci dalga bir anda Türkiye’yi adeta 21.yy’ın yeni küresel manifestosunu dile getiren güç konumuna yükseltti.** Ne oluyordu Türkiye’ye! Sadece İsrail’i, statükonun Batılı güç odaklarını değil, içerdeki milliyetçi-Kemalist-Kürtçü-solcu bütün o 20.yy kalıntısı muhalefet odaklarını da (bu arada “solcu liberalleri” de) şaşkına çeviren bütün bu gelişmelerin anlamı ne idi? “Arapların önüne düşerek Osmanlıyı yeniden ihya etmeye mi çalışıyordu” Türkiye! Yoksa “Erdoğan yeni bir Enver Paşa olmaya mı” soyunuyordu! “Daha içerde kendi Kürt sorununu bile çözememiş olan Türkiye nasıl olurdu da Arap Devrimleri hakkında söz söyleme hakkını bulurdu kendinde!” “Azıcık eti budu kanlanan Türkiye, kapitalizmin eşitsiz gelişme kanunu uyarınca İslamı-din faktörünü de kullanarak Orta Doğu-dünya pazarlarında daha fazla yer kapmaya mı çalışıyordu”? “Yeni bir Almanya mı çıkıyordu ortaya”? Ben tam bu konuda Taraf’ta¹ çıkan yazıları eleştirmek için (içimden, “yeter artık bu

¹ Niye Taraf, eleştirecek başka şey yok mu da Taraf? Çünkü Taraf’a ve A.Altan’a halâ çok önem veriyorum ben! Herşeye rağmen halâ devşirme „sol“-Kemalist aydın geleneğinin dışına çıkmaya çalışan bir potansiyel var orada!. Var olmasına var da, öyle bir illet ki-öyle bir virüs ki bu pozitivism denilen hastalık, ben kendimden biliyorum, öyle kolay kolay sökülüp atılmıyor o beyin hücrelerinden! Bir bakıyorsun, tamam diyorsun, iyileşme var; ama hiç garantisi yok bunun, çünkü bir adım sonra başka bir konuda yeniden ortaya çıkıveriyor!. Aynı hastalığa yakalanıpta daha sonra onu atlatan-

kadarı” diyerek) labtopun başına oturmuştum ki, “şaşıрма” sırası bu sefer de bana geldi! İki gündür Erdoğan’ı Enver Paşa’ya özenmekle suçlayarak yerden yere vuran Ahmet Altan bugün de, MİT-PKK görüşmelerinin “başına sızdırılan” metnini okuyunca onu göklere çıkarıyor, “başkasını bilmem ama ben Erdoğan’ın bu müthiş girişimini, olağanüstü cesur liderliğini, vizyonunu hayranlıkla selamlayıp bütün gücümle destekliyorum, dilerim bu barış yolundan her şeye rağmen vazgeçmez; savaşıyla değil barışla “liderliğini” mühürler Erdoğan ve Kürt’üyle Türk’üyle bütün toplumun yolunu açar”² diyordu!..Tam bir karmaşa, kafa karışıklığı!..

Ama işte ben A. Altan’dan belki de bu yüzden vazgeçemiyorum! Tam bir “cesur yürek” o! Dürüst, atılgan, kişisel çıkar peşinde koşmayan şeffaf bir kişiliği var. Tamam, bugün böyle düşünüyor yarın başka, yani elinde pozitivist anlamda “sol” ve “demokrat” olmaktan başka bir pusulası yok onun, bu yüzden de, son tahlilde, toplumu yukardan aşağıya doğru değiştirmeye çalışan “ittihatçı bir liberal”; ama olsun, “solun”-“solculuğun” artık neredeyse milliyetçi-sosyalist bir kimliğe büründüğü günümüz koşullarında, “İttihatçı bir liberal”de olsa A.Altan gibi bir aydına gene de can kurban!..Hiç olmazsa şeffaf ve insani duygulara sahip!..

Bu yazı gene sanki biraz A.Altan-Taraf eleştirisiymiş gibi görünecek, ama aslında amacım o değil. Amacım, “liberal aydınları”da şaşkına çeviren Türkiye’nin önlenemez yükselişinin altını çizmek.

Bu arada bir de (kafaları karıştıran asıl faktör olarak) Erdoğan olayı var tabii ortada! Hani o Ahmet’in, birgün Enver Paşa’ya benzeterek yere çaldığı, ertesi gün ise öve öve yere göğe sığdıramadığı Erdoğan olayı! Ben biraz farklı düşünüyorum bu konuda da. Benim için Erdoğan bir simgedir, yeni Türkiye’nin simgesidir. Yani, asıl kaynağın, ta o II.Mahmut’tan bu yana yolu-yatağı saptırılan toplum olduğunu düşünüyorum ben. Erdoğan, artık kabına sığamaz hale gelen o koca nehrin önüne konulan bütün engelleri aşarak güldür güldür akmaya başlayışını temsil ediyor sadece. Yani, çoğu kimsenin (bu arada yabancı basın da) sandığı gibi yeni Türkiye’yi yaratan o- Erdoğan- değil, tam tersine, Erdoğan’ı da yaratan yeni Türkiye’dir, o ulu çınarın gölgesinde olup bitiyor herşey! Bu nedenle, yazının konusu da odur-Yeni Türkiye’dir- aslında..

Ben bu diyalektiği (The Guardian’ın, bugün, “Türkiye Çağı” başlıyor diyerek ifade ettiği bu yükselen Türkiye diyalektiğini) 1973’de Selimiye’nin o kalın duvarlarının ardında, o büyük hesaplaşma sürecinde farketmişim! Bir yanda, bütün o İttihatçı-Kemalist geleneği temsil eden (Gürler cuntası) darbeciler vardı ortada, diğer yanda ise, bunların karşısında demokratik parlamenter sistemi ayakta tutmaya çalışan Anadolu burjuvazisinin güçleri. Sağmış, solmuş falan bunların hepsi hikayeydi Türkiye’de! Bunlar, İttihatçı-devletçi geleneğin yarattığı ideolojik toplum mühendisleriydiler sadece. Koca bir ülke, bu ülkenin ağız var dili yok çilekeş insanları, yüzyıllardır önlerine çıkan bu türden engellere karşı savaşıyorlardı. Hani o, büyük bir barajın ardında biriken suyun kendine has sakin ama derinden gelen-herkesin duyamayacağı- uğultusu vardır ya, ona benziyordu bu halkın duyguları da. Sabır, sabır sabır derken, birgün o sabır taşının da çatlayacağını orada farkettim ben! Ve öyle garip bir şey ki, bir süre sonra farkında olmadan ben kendim de o suyun-sabır denizinin içinde kayboldum gittim uzun zaman!. Bu arada da, hep o taşı çatlatacak-kilidi açacak anahtar aradım suyun derinliklerinde! Bazan, Kaf Dağı’nın zirvesinde bulunan o nadide çiçeğe benzetiyordum onu; ben de onun peşinde koşan o mitoloji kahramanı oluyordum tabii! Ama bu arada, bütün bu arayış sürecinde, yol boyunca onun-yükselen Türkiye’nin hayali hiç kaybolmadı gözümde. O zamanlar daha 20.yy dı! 20.yy’ın paradigmatları hüküm sürüyordu zihinlerde de; ama ben 21.yy’ı yaşıyordum sanki! Türkiye’nin zihnimde parlayan yıldızının ışığında 21.yy’ın modern sınıfsız bilgi toplumuna giden yolu arıyordum!.

iyileşen biri olarak o kadar iyi biliyorum ki bu süreci! Kafadaki o eski ideolojik kalıplar iyice sökülüp atılmadıktan sonra hiç mümkünü yok kurtuluşun!.

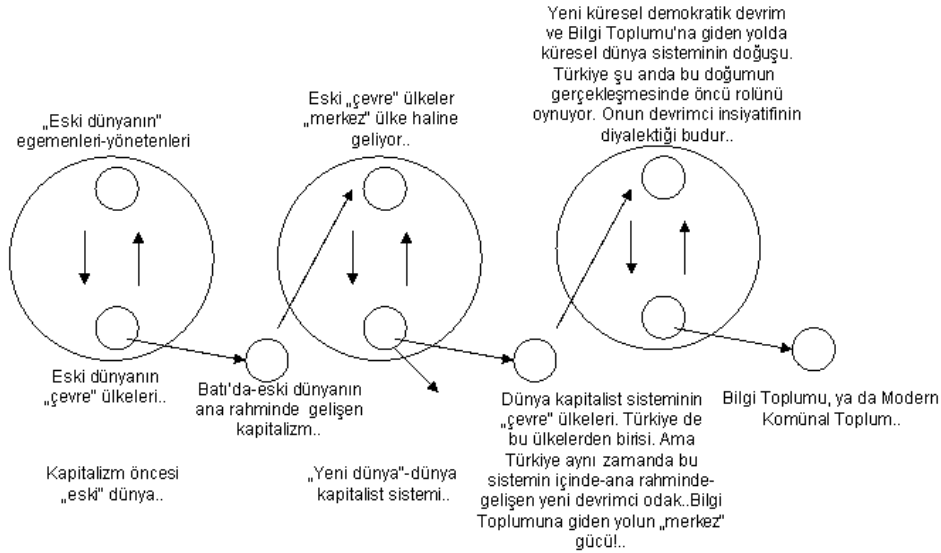
² A.Altan, Taraf, 14.9.2011

Peki neden Türkiye, Türkiye neden 21.yy'ın parlayan yıldızıdır?

TÜRKİYE'Yİ 21.YY'IN PARLAYAN YILDIZI YAPAN SÜRECİN DİYALEKTİĞİ

Davutoğlu'na soruyor gazeteciler: “Neden her taşın altından hep Türkiye çıkıyor; hem ‘sıfır sorun’ diyorsunuz, hem de-görünüşe bakılırsa-Türkiye hep sorun çıkaran bir ülke durumunda; neden, bu bir çelişki değil midir”? **Davutoğlu'nin verdiği cevap çok ilginç: “Herşeyin merkezinde Türkiye var da ondan”!**..Sanırım bütün mesele burada işte, bu “herşeyin merkezi” olma konusunda yatıyor! Bir kere bu kavranılamayınca da başka hiçbirşey kavranılamıyor! Güncel olaylara-politikalara göre yön tayin edilmeye çalışılıyor. Mavi Marmara olayı ve İsrail meselesi de bununla ilgili, Arap Baharı-Suriye konusu da. Aslında Kürt meselesi de öyle³..O halde biz de önce bu “herşeyin merkezi” olma olayından başlayalım:

Batı'da gelişen kapitalizm, 19.yy'ın başlarından itibaren artık kendi kabına sığamaz hale gelince dünyaya açılmaya başlar. Bu bir devrimdir-küresel düzeyde bir devrimdir- “dünya kapitalist sistemi” oluşmaktadır. Kapitalizmin ana vatanlarının “merkez” diğer ülkelerin ise-bu arada Osmanlı'nın da-“çevre” ülkeler olarak yer aldığı bir sistemdir doğan. Bütün bunları şöyle gösterelim:

Daha önceki çalışmalarda Osmanlı'da kapitalizmin gelişmesi sürecini Osmanlı toplumunun yavaş yavaş dünya kapitalist sistemine entegre olması ve bu sistemin bir “çevre” ülkesi haline gelmesi olayı olarak ele almıştık. Bu süreç aşağı yukarı iki yüz yıl sürdü. Bu arada

³ “Sen kendi içini düzeltmeden, Kürt meselesini çözmeden ne işin var Ortadoğu'da-Afrika'da” diye eleştiriyorlar Erdoğan'ı-Türkiye'yi!Yani “önce kendi içine kapan, Kürt meselesini bir çöz bakalım ondan sonra dışarıya bakarsın” demeye getiriyorlar lafı! İlk bakışta kulağa ne kadar hoş geliyor değil mi bütün bunlar! Halbuki tam bir tuzak! Türkiye'yi içe kapanmacılığa yöneltmeye çalışan bir tuzak! Bir kere bu oyuna geldin mi ya, herşey bitiyor zaten ondan sonra! Çünkü Türkiye'deki bütün kavga tam bu noktada, içe kapanmacılıkla küresel zincirin bir parçası haline gelmek noktasında veriliyor zaten. Kürt sorunu da öyle. Olay o hale geldi ki artık, sadece içeride kalarak çözemeyiz bu sorunu da. Bir ucu İran'da, diğer ucu ise Suriye'de, İsrail'de, Amerika'daki neocon'larda olan bir olay haline geldi bu mesele. İçerdeki Ergenekon meselesi de cabası! Bu nedenle, bir yandan içerideki demokratikleşme çabalarına hız vermeye çalışırken, diğer yandan da, dışarda, küresel demokratik devrim mücadelesine öncülük yaparak olayı kuşatmaya çalışıyor Türkiye. Düşününüz bir kere, Suriye'de Esad başta kaldığı sürece bu sorunu çözmek mümkün mü? Ya da, İsrail'in başında bugünkü faşist-çağ dışı yönetim durduğu sürece çözebilir misiniz bu sorunu. Amerika'daki neoconlar ise Obama tarafıyla kuşatılmaya çalışılıyor. Yani olay öyle basit değil. İşin altında 20.yy kalıntısı güçlerle 21.yy'ın küreselci güçlerinin çatışması yatıyor. Kürt sorunuyla Türkiye'nin önünü kesmek isteyenler küresel demokratik devrim karşıtları. Bunu bilen Türkiye de, problemi hayatın önüne koyduğu gibi çözmeye çalışırken, kaçınılmaz olarak küresel devrimci politikanın öncüsü rolüne soyunuyor!

Türkiye, bir yandan sistemin bir “çevre” ülkesi olarak varlığını sürdürürken, diğer yandan da, **kendi içinde barındırdığı potansiyelden dolayı** (farkında olmadan) ilerde yeni tipten bir demokratik küresel dünya sistemine geçişte öncü rolünü oynamaya hazırlanıyordu! Sistemin ana rahminde geçen (hiçkimsenin farkında olmadığı) sürecin diyalektiği budur. **Peki neden? Neden Türkiye? Bilgi Toplumuna giden yolda demokratik küresel bir sisteme geçişte Türkiye’ye öncü rolü veren o “potansiyel” nedir? Neden bir Amerika, ya da Avrupa ülkeleri, veya bir Çin-Brezilya değil de Türkiye üstleniyor bu rolü? Buradaki ölçü “gelişmişlikse” eğer, bir Amerika’nın, ya da Avrupa’nın Türkiye’ye göre daha gelişmiş oldukları açık! Yok eğer “gelişmekte olan ülke” olma ise işin altında yatan, o zaman neden bir Çin ya da Brezilya veya Endonezya değil de Türkiye üstleniyor bu rolü; “herşeyin merkezi” neden Türkiye haline geliyor?**

İsterseniz, daha o Yunan ve Roma Medeniyeti’nin falan ortalıkta görünmediği, demirin keşfedilmediği dönemden-antika tarihten bahsedelim biraz!

Bütün o antika tarihin akışını düzenleyen diyalektik, Hint-Çin ve Mezopotamya’nın “bitkisel-irmaksal ana medeniyetleriyle”⁴ bunlara karşı akınlar düzenleyerek tarihsel devrimler çarkını döndürmeye çalışan Ortaasya’nın göçebe barbar kavimleri arasındaki etkileşimlerden oluşuyordu. İlkel komünal toplumun inkârı olarak doğan köleci-sınıflı yerleşik toplum-Medeniyet- köle emeğine dayanarak taş taş üstüne koyuyor, yapıyor ediyor, sonra, halâ ilkel komünal toplum aralığında yaşayan barbar akıncılar da gelerek bütün o yapılanları yerle bir ediyorlar, insan üretici gücünü köleci sınıflılığın ördüğü o esaret ağlarından kurtarıyorlardı!. Bir yanıla gerici bir saldırıydı bunlar. Çünkü “maddi üretici güçleri” tahrip etmeyle sonuçlanıyordu süreç; ama diğer yanıla da ilericiydi, çünkü asıl üretici güç olan insanı köleci ilişkilerin içinden çekip çıkararak kurtarıyor-özgürleştiriyordu. Bütün o antika tarih bu türden altüstlüklerle doludur. Onun-antika tarihin-sanki hep kendi kendini tekrar ediyormuş gibi anlaşılmasında belirleyici olan bu altüstlükler olsa gerekir. Ama bu görünüşün altında yatan başka bir süreç daha vardır. Evet, her seferinde yeni bir barbar akını eski medeniyete saldırıyor, onu yıkıyordu, sonra da sil baştan o egemen barbarlar aynı mekanizmayı yeniden diriltiyorlardı, ama bu arada her seferinde yeni bir barbar kitlesi daha sınıflılığın içine çekildiği için, sürecin gelişen yanı son tahlilde hep sınıflı toplumdu. **Her seferinde yeni barbarları da yutarak gelişen “medeniyet” yeni barbar aşılılarıyla gençleşerek yolunda ilerliyordu. Bu süreç Roma-Cermen etkileşmesi sonucunda ucu kapitalizme varan mutlu sona ulaşıncaya kadar böyle sürdü gitti. Mutlu sona diyorum, çünkü kapitalizmle birlikte üretici güçleri boğan o köleci bulutlar artık dağılıyordu. İnsanlık için yeni bir süreç başlıyordu.**

Mezopotamya’nın-Hint ve Çin’in- bitkisel-irmaksal medeniyetlerine karşı saldırılarıyla tarihsel devrimler çağını açan Türkler⁵, daha sonra Anadolu’ya gelerek Doğu Roma’yı-Bizans’ı fethettikleri zaman bu çağın-tarihsel devrimler çağının-sonunu getirmiş olduklarının farkında değillerdi. Ama bu etkileşim, Osmanlı’da hemen öyle Roma-Cermen etkileşimiyle aynı sonucu (kapitalizme geçiş sonucunu) vermedi. Çünkü artık dış dinamik olarak daha önceden kapitalizme geçen bir Batı faktörü vardı ortada. Bu nedenle, Osmanlı önce Batı’nın başı çektiği sistemin bir “çevre” ülkesi haline geldi. II.Mahmut’tan sonra girilen yeni yolun-“batılılaşma” yolunun dinamiği budur. Uzun, sancılı bir yoldu bu tabi. Batı’da gelişen kapitalizmin yarattığı ideolojik-kültürel hegemonya ortamında kendine olan güvenini kaybeden toplum kendine-kendi kültürüne ait ne varsa kabahatı bunlarda bularak batılılaşmaya çalışacaktı.

⁴ Bu konuda Doktor’un „Tarih Devrim Sosyalizm“ kitabını öneririm..

⁵ Aslında o zaman böyle „Türk“ kavramı falan yoktu tabi. Türklere “Türk” adını veren daha sonra batılılar olmuştur!. O zamanlar bir “medeniyet” vardı ortada, bir de, buna karşı, tarihsel devrim diyalektiğinin öbür ucunda olan barbarlar. “Türkler” bu barbarların bir kısmına-Osmanlıyı kuranlarına verilen daha sonraki ad oldu. Tabi, barbarlardan, barbar akınlarından bahsederken bu arada Orta Asya’nın diğer kavimlerini de saymak gerekir. Moğolları falan da..Yani sadece “Türkler” değil o medeniyetlere saldıran barbarlar..

Şimdi, tam burada biraz duralım!

Daha önceki çalışmalarda Osmanlı'da-ve Türkiye'de-kapitalizmin yukardan aşağıya doğru Devlet eliyle gerçekleştirilmeye çalışılan bir kültür ihtilaline bağlı olarak geliştirilmeye çalışıldığını söylemiştik. Bir yerde toplumun kendi kendisine karşı yabancılaştırılması süreciydi de bu. Bir tür aşağılık kompleksiyle toplumun tarihsel olarak oluşmuş bilgi birikimini-kültürünü yok sayarak bunların yerine batılı değerleri yerleştirme süreciydi. Sen bir hiçsin dendi topluma. Batı gelişirken bizim gelişmememizin nedeni senin sahip olduğun o "gerici" kültüründür-bilgi temelindir-dendi. "Taş üstüne taş koymayı bilmeyen-barbar-bir cahiller topluluğusun sen" dendi. "Bu cahilliğinin üstüne bir de İslamı koyarak iyice yobazlaşmışsın" dendi. Ve onu-toplumu buna inandırmak için herşey yapıldı. Bütün o İttihatçı-Kemalist kültür ihtilalinin özü budur. Sanki varolan insan malzemesinden yeni tipte-batılı başka bir insan yaratılmaya çalışılıyordu.

Ama olmadı tabi, başaramadılar! Çünkü mümkün değildi böyle birşey! İnsan, öyle beyninden bir software'yi çıkarıp başka birini monte edebileceğin bir bilgisayar değildi! Ve ne oldu, insanlar Devlet terörü karşısında sabır taşına sarılarak içlerine kapandılar. Kendi değerlerini inkâr etmek bir yana, Devlete karşı bir reaksiyon olarak onlara daha da sıkı sarıldılar ve beklediler hep..Tıpkı, gizli-saklı bir hazinenin başında bekler gibi..

Düşünebiliyormusunuz, ta Ortaasya'dan kalkıp gelmişsiniz ilkel komünal toplum kozasından çıkan o kelebek kurtçuğu gibi. Yani halâ o özü-bilgi temelini, kan anayasasını-taşıyorsunuz üzerinizde. Bununla Hint'e, Çin'e, Mezopotamya'ya saldırarak oradaki kokuşmuş-çürümüş köleci insan ilişkilerine müdahale ediyorsunuz. Köleci sistemlere kök söktürüyorsunuz. Ama bu arada onlardan da çok şeyleri öğreniyor, bilgi hazinenizi genişletiyorsunuz tabi. Hatta daha sonra bu bilgileri kullanarak kendiniz de devletler kuruyorsunuz. Sonra, gene bir tarihsel devrim gücü olarak Anadolu'ya geliyorsunuz. Bir yandan, daha önceden Anadolu'da bulunan halklarla etkileşim içine girerek onlarla kaynaşıp bütünleşirken, diğer yandan da, Bizans'ı fethedip yeni bir çağın kapılarının açılmasına katkıda bulunuyorsunuz. Bizans deyip geçmeyelim. Bizans Doğu Roma'dır. Bir ucu Katolik Batı'ya-Batı Roma'ya-çıkarken, diğer ucu da Ortodoks dünyaya eski Yunan'a dayanır onun. Ve sen, Bizans'ın kalbine yerleşerek onunla bütünleşiyorsun. Bir Fatih'in kendisine "Kaizer-i Rum", yani Roma İmparatoru dedirtmesini iyi anlamak gerekiyor. Hatta bazı tarihçiler Osmanlı Devleti'ni Bizansın devamı olarak da tanımlarlar..

Ama bu arada bir de İslam var tabi senin arkanda. Onun o muazzam kültürel mirası var. Ve sen onu da taşıyorsun gittiğin yerlere. Aslında, bir bal arısının yaptığına benziyor bütün bunlar! Çiçeklerden topladığın öz sulardan bal yapmak senin de görevin sanki!..

Düşünebiliyormusunuz, daha halâ Şamanizmin ideolojik etkisi altında olan Ortaasya'nın o göçebe barbarları bunun üzerine İslamı da monte ederek geliyorlar Anadolu'ya. Sonra, Bizans'ı alarak-bu birikime ilave ederek- bütün bir Roma ve Yunan medeniyetleriyle kucaklaşıyorlar. Hristiyanlık, İslam, Şamanizm..ne ararsan hepsi var potanın içinde!.Ama bitmedi! Bütün bunlara son iki yüz yıllık batılılaşma sürecini de ilave etmek gerekir. Ne kadar acı çekilmiş, zaman kaybedilmiş olursa olsun bu da bir etkileşimdir son tahlilde. Batı kültürüyle-kapitalist kültürle bir etkileşimdir. Ve bundan da çok şeyler öğreniyor bu toprakların insanları. Ve sen, bunların hepsini harmanlıyarak bir sentez-bir dünya görüşü oluşturuyorsun kendine: Kapitalist kültürle zenginleştirilmiş bir tür Tasavvuf bu!⁶..İşte bizim hazinemiz budur. İşte bütün o kültür

⁶ Ne demek bu „kapitalist kültürle zenginleştirilmiş bir tür Tasavvuf“! Eski-klasik şekliyle Tasavvuf bireyin inkârına yönelik bir dünya görüşüdür. Sınıflı topluma karşı ilkel komünal toplumun savunusudur. Kapitalist kültür ise bireyi öne koyar. Bireyin gelişimini temel alır. İlk bakışta birbirine tamamen zıt iki kültürdür bunlar. Ama kapitalist kültür sadece burjuva kültürü değildir, onun karşıtı bir kültürü- işçi sınıfı kültürünü de barındırır içinde. Tasavvuf, yani ilkel komünal toplum bilinci-kültürü kapitalist kültürle etkileşime işte tam bu noktada başlıyor. İşçi sınıfının ana rahminde gelişen modern

ihtilallerine, Devlet terörüne rağmen yok edilemeyen bilgi temelimiz budur bizim. Bütün o sabır anlayışımızın altında yatan da budur. Biz, bütün bu etkileşimlerin sonucu olarak ortaya çıkan o senteziz? Ortaasya'nın o göçebe barbarlarıyız, İslamın müminleriyiz, Anadolu halklarıyız, Ermeniyiz, Rumuz, Kürdüz, Çerkeziz, Lazız..Bütün bu halkların etkileşiminin sonucu olarak ortaya çıkan bir üründür. Bizi biz yapan, bizim duygusal varlığımızın temeli olan tasavvuf kültürü bütün bu etkileşimlerin ürünüdür. Türkiye'yi bugün küresel demokratik devrimin sesi haline getiren o "herşeyin merkezi" olma halinin temeli de budur⁷. Dikkat ederseniz bütün o fetihçi dönemin savaşçılığının altında yatan bile hep o ilkel komünal toplumun-İslamın adalet anlayışıdır. Tabi daha sonra bunun yerini Devlet alır. Devlet olmanın-sınıfıllığın karşı konulamaz diyalektiği alır, ama o öz hiç değişmez, olduğu gibi kalır halkın bilincinde-ruhunda. Bugün bile, kapitalizmin metalaştırdığı insan ilişkilerinin altını birazcık eşeleyin" şöyle, hemen gene o özle-hazineyle-karşılaşırsınız. İşte Türkiye'yi bugün "herşeyin merkezi" haline getiren sürecin diyalektiği budur.

Türkiye toplumu-insanı Devlet adı verilen o Osmanlı artığı heyulanın baskısından kurtulmaya, kendi ayakları üzerinde durmaya başladığı andan itibaren üzerine sinen o miskinliği bir yana atmış, iki yüz yıllık aşağılık kompleksini yenerek sahip olduğu mirası "ben de varım" diyerek sahneye sürmüştür. Neden bir Amerika, Avrupa ya da Çin veya Brezilya-Endonezya vb. değil de Türkiye sorusunun cevabını burada aramak gerekir. Amerika ve Avrupa, bunlar eski kapitalist dünyanın merkez ülkeleriydiler. Yani eski statükoyu temsil edenlerdi bunlar. İkinci Dünya Savaşı sonrası kurulan dünya düzeni de bunların işiydi. Birleşmiş Milletlerden İMF ye, NATO'ya kadar bütün bu kurumlar da bu düzenin üst yapısını oluşturuyorlardı. Bugün ise yeni bir dünya doğuyor. Eski statükonun temsilcileri bu yeni dünyanın öncü gücü olamazlar. Çünkü, yeni küresel dünya düzeni eskinin inkârı olarak onun içinden çıkıp gelmektedir. Yeni ilkeler, yeni kurumlar-yeni bir üst yapı- gerekiyor bu yeni düzen için. Eski statükonun temsilcileri yapamazlar bunu. Çin, Brezilya, Endonezya falan ise, bunlar sadece gelişen ülkeler. Yani yeni küresel demokratik bir dünya düzenine öncülük yapabilecek durumları-bilgi birikimleri- yok bunların, çünkü "herşeyin merkezinde" yer almıyorlar. Türkiye ise hem üretici güçlerin hızla geliştiği bir "gelişmekte olan ülke", hem de "herşeyin merkezinde" yer aldığı için onunla birlikte bütün bu tarihsel olarak birikmiş bilgi hazinesi de öne çıkıyor.

DEVİRİMCİ İNSİYATİFLE-ÖNCÜLÜKLE POZİTİVİST TOPLUM MÜHENDİSLİĞİ-İDEOLOJİK DEVİRİMCİLİK AYNI ŞEY DEĞİLDİR!..

Daha önceki bir çalışmada şöyle demiştik: Devrimleri yapanlar belirli bir ideoloji peşinde koşan profesyonel-toplum mühendisi devrimciler değildir. Basit insanlar yapar devrimleri. Çünkü, devrim dediğimiz şey, belirli bir ideolojik-bilimsel görevin yerine getirilmesi falan değildir! Devrim, yaşanan hayatın bir zorunluluğu olarak gerçekleşir. Yani insanlar (biz "devrimciler"! gibi) illaki devrim yapalım falan diye devrim yapmazlar! Hayat onları öyle bir yere getirir ki, yaşamak-yaşamı devam ettirme kavgasını sürdürebilmek, varolmak için devrim yapmak zorunda kalırlar! Aslında onlar o an devrim yaptıklarının falan da bilincinde değillerdir. Önce, ne yapmaları gerekiyorsa onu yaparlar, sonra bir de bakarlar ki, bütün bu yapılanlar bir devrimmiş!

Aslında bütün bunların o klasik Marksist felsefenin temeli olması gerekir: Madde ile düşünce arasında önde gelen daima maddi gerçekliktir. Bilinç, düşünce daima geriden gelir. Hangi "solcuya"-“Marksiste” sorsanız bunları size ezbere söyler. Söyler ama pratikte tam tersi olur! Çünkü artık ortada bir ideoloji vardır. Üretilmiş bir bilgi temeli-bir software, program..Bir kere üretildikten ve zihinlere yerleştirildikten sonra yeni

komünal toplum bebeği ona-tasavvufa sahip çıkarak onu bilimsel olarak bir üst düzeyde yeniden üretmeye kendi bilgisini-bilincini oluşturmaya bu noktadan itibaren başlıyor.

⁷ Coğrafi konumumuz da bu süreç içinde olduğundan o da Türkiye'nin bu "merkez ülke" konumuna uygun düşüyor..

bilgilerin üretilmesine temel teşkil edecek olan “bilgi temeli” odur artık. **Ve öyle olur ki, o andan itibaren solcu-Marksist olmak, maddi gerçekliği, daha önceden üretilmiş olan bu bilgilere-ideolojiye-göre düzenlemek olarak anlaşılmaya başlanır. İşte Marksizmin-solculuğun pozitivist bir toplum mühendisliği faaliyeti haline gelmesinin özü budur.** Hem, dersin ki, maddeyle bilinç arasındaki ilişkide önde gelen maddi gerçekliktir, ama hem de, nasıl olsa elde daha önceden üretilmiş bir bilgi-ideoloji-bulduğu için-ve de bu “bilimsel-bilişsel bir bilgi” olduğu için- onu maddi gerçekliğin önüne koyarak maddi gerçekliği ona göre “değiştirmeye”-“düzenlemeye” çalışırsın! Bunun da adı “devrimcilik” olur-“Marksizm” olur!. **İşte, “toplum mühendisleri” dediğimiz “profesyonel devrimcileri” türeten mekanizmanın özü budur. Marksizmden pozitivism türetmenin hikayesi budur.** Marksizmi iğdiş etme sanatı da diyebilirsiniz buna. Yap bilişsel bir şablom, koy bütün ülkeleri de bunun içine, al sana devrim teorileri!..1917’de yapılan da bundan başka birşey olmadı zaten. Ama görüyorsunuz sıfıra sıfır elde var sıfır!

“Dünyada hiçbir şey vakti gelmiş bir düşünce-fikir kadar güçlü olamaz” denir. Niye? Çünkü, o an artık ortada o düşünceyi doğuran, ortaya çıkaran bir maddi gerçeklik vardır da ondan. **Yani, güçlü olan, “kendinde şey” bir düşünce olmuyor, onun gerisinde yatan, onu da yaratan maddi gerçeklik oluyor güçlü olan. Bir kere bu temel varsa artık ortada, yani eskiden beri varolanın içinde yeni bir maddi gerçeklik çıkmışsa ortaya, artık kurtuluş yoktur. Siz istesenez de istemesenez de birileri bunu dile getirecektir.** Artık o andan sonra bu düşünceleri yok etmeye kalksanız da fayda etmez, o gider başkası gelir. Çünkü ortada bu şekilde düşünülmesine neden olan bir maddi gerçeklik vardır. İşte, devrimci insiyatif-öncülük-sözcülük denilen olayın altında yatan da bu oluyor⁸. Yani, eğer sen belirli bir maddi gerçekliği temsil ediyorsan senin sözünün bir kıymeti vardır. Ancak o zaman sen bir sözcü-öncü durumuna gelirsin. Senin kullanacağın insiyatifin o zaman devrimci bir anlamı olur. Çünkü o an kullanılan insiyatif artık senin kerameti kendinden menkul özelliklerinin-ideolojinin bir sonucu değildir. Maddi gerçekliğin zorlamasıyla yerine getirilen bir görevdir.

Erdoğan’ın “one Minute” çıkışını ele alalım! Pozitivist anlamda ideolojik bir çıkış mıydı bu? Ya da, Mavi Marmara olayını ele alalım. Uluslararası sularda bir yardım gemisine yapılan saldırıya karşı tavır ideolojik-empyralist hayaller peşinde koşan bir liderin tavrı mıydı? İsterseniz son Birleşmiş Milletler konuşmasına bakalım. Bugün Birleşmiş Milletlerin artık 21.yy’ın ihtiyaçlarını karşılayamaz hale geldiğini, küresel dünyanın yeni bir örgüte ihtiyacı olduğunu söylemek ideolojik bir tavır mıdır? Herşeyi bir yana bırakalım, bir kere Erdoğan’ın kendisi böyle ideolojik bir tip değildir. Son derece pragmatik, önündeki sorunları çözmeye çalışan bir lider Erdoğan. Geldiği yere bakın şöyle bir. Nasıl katetti bu kadar mesafeyi dersiniz. Bir ideolojiyi takip ederek mi! Hayır! O halde, siz burada konuşana değil konuşurana bakacaksınız. **Eğer bugün sizin o beğenmediğiniz-dinci diye karalamaya kalktığınız Erdoğan Ortadoğu’da Araplara laiklik dersi verecek hale geldiye, Birleşmiş Milletler genel kurulunda dünyadaki bütün devletlerin başkanlarına insanlık dersi vererek, yaptığı konuşmayla adeta 21.yy’ın manifestosunu dile getirebiliyorsa, hiç kimseden çekinmeden, bütün o liderlerin gözünün içine bakarak yeni, küresel bir dünyanın gereklerini ortaya koyabiliyorsa, nereden buluyor bu gücü dersiniz? Yoksa, sürecin diyalektiğini kavrayamayan, bazılarının dediği gibi “birazcık biti kanlanınca ne oldum delisi haline gelen biri mi Erdoğan! “Sonradan görme bir kabadayı gibi kendi**

⁸ Çok basit, yumurtanın içinde olgunlaşan civcivin bir kaç gaga darbesiyle kabukları kırması olayıdır devrimci girişkenlik-insiyatif! Hangi civciv aceleci davranarak, daha olgunlaşmadan kabuklarını kırmaya kalkar ki! Böyle bir şeyi yapsa yapsa sürece dışardan müdahale etmek isteyen toplum mühendisleri yapabilirler. İşte aradaki fark!.Bir: Yumurta dölleni olacak (boş yumurtadan civciv çıkmaz!). İki: Yeni olan (yani civciv) yumurtanın içinde doğum için hazır hale gelecek. O ana kadar kabuklar onun için bir koruyucudur aslında. Kabukların bir hapisane duvarı haline gelmesi olgunlaşma sürecinin belirli bir aşamasında gerçekleşir. Öyle bir diyalektik ki bu, o kabukları önce parçalasan da, parçalamakta geç kalsan da içerdeki yavruyu öldürebilirsin! Bu nedenle, olayı kendi diyalektiği içinde kendi iç dinamikleriyle çözmek en sağlıklı yoldur..

gücünü fazla abartıp savaş kışkırtıcılığı yaparak milletin başına bela mı açmaya çalışıyor”! **İşte tam bu noktada diyorum ki ben, siz Erdoğan’a değil, onu bu şekilde konuşturan zemine bakın!.Hayır, Erdoğan savaş kışkırtıcılığı falan yapmıyor. Bu feryat 20yy’ın ana rahminde artık doğuma hazır hale gelmiş olan bebeğin (21.yy bebeğinin) feryatıdır. Ona-Erdoğan’a, Birleşmiş Milletler genel kurulunda, “dünyayı beş ülke esir almış götürüyor” diyebilecek cesareti veren gerçek işte bu gerçektir!. Bu gerçeği görmeden siyaset yapmak da mümkün değildir artık! “Sıfır sorun falan derken Türkiye’yi herkesle kavgalı hale getirdin” diyenlerin göremediği-anlayamadığı budur. Ana karnında annesiyle sıfır sorun halinde bulunan çocuğun, doğum süreci başlayınca bulunduğu zemini zorlaması olayını kavrayamayanlardan zaten ne beklenir ki!**

Hayat böyledir işte. Hiç beklemediğiniz bir anda, hiç beklemediğiniz birisi çıkar ve noktayı koyarak sizin bütün o ideolojik tabularınızı yerle bir ediverir!..Ve siz de şaşar kalırsınız!

1-21.yy (işçi sınıfı ideolojisi de dahil olmak üzere) bütün ideolojilerin sona erdiği bir yüzyıl olacaktır. Bilgi toplumuna elde bayrakla-sloganlarla gidilemez! İdeolojilerin yaydığı sönmeye yüz tutan o eski ışıklarla aydınlatılamaz artık bu sürecin yolu. Pozitivizmin (hayatı, daha önceden üretilmiş bulunan bilgilere göre bir kalıba sokarak düzenlemenin) yerini yeni bilgilerin üretimine bıraktığı yepyeni bir süreçtir bu..Devrimci olmak mı istiyorsunuz, bir an önce modern komünal-sınıfsız topluma ulaşmak mı istiyorsunuz, buyurun yolunuz açık, ama bunun için toplumu öyle hazır reçetelere göre değiştirmeye kalkmayacaksınız artık. Laf değil, yeni bilgiler üreterek, hayatı bu yeni bilgilere göre değiştirme mücadelesine katılmanız gerekecek bunun için. Onun için diyorum ya ben, modern komünal topluma giden yolda devrimin öncü gücü bilim insanlarıdır diye⁹...

2-21.yy’a damgasını vuran süreç küresel demokratik devrim sürecidir. Bu yolda temel çelişki ise, 20.yy kalıntısı her türlü ulusalcı-içe kapanmacı- eğilimle, küreselci olan, dışa açılarak küresel-evrensel olanla bütünleşmeye çalışan arasındaki çelişkidir. Bugün Türkiye’nin izlediği politikanın özü de buraya dayanıyor. İçerde ve dışarda Türkiye’ye karşı yürütülen mücadelelerin anlamı da budur. **Evet, Türkiye’nin yükselen-gelişen bir kapitalist ülke olduğu doğrudur. Dünya pazarlarında kendisine daha çok yer bulma çabası içinde olduğu doğrudur¹⁰.** Ama o artık bunu eskiden olduğu gibi klasik yöntemlerle yapmıyor. İstese de yapamaz zaten bunu. Ne yapıyor Türkiye, kendi büyüme, gelişme stratejisini küreselleşmeyle-küresel demokratik devrimci süreçle bütünleştiriyor. Ortadoğu pazarlarından daha çok pay mı istiyorsun, o halde Arap halklarının demokratik devrimci mücadelesine katkıda bulunacaksın, 20.yy kalıntısı statükoya karşı mücadelede onlarla birlikte olacaksın. İşte Türkiye’nin yaptığı budur. Onun İsrail’le çatışmasının altında yatan da budur. **Çünkü İsrail II.Dünya Savaşı sonrasında Ortadoğu’da kurulmuş bulunan statükonun referans noktasıdır. Amerikadır, Avrupadır İsrail. Sömürgeciliktir, baskıdır, zor kullanarak halkları sindirmektir! İşte bugün Türkiye bu statükonun değiştirilmesi mücadelesinde basit sıradan insanların yanında yer alıyor.** Bunu yapınca da sonuçta elbette ki pazar payını da arttırıyor. **Kötü birşey midir bu! Sen de böyle yap ve mücadele-rekabet hep daha ileriye doğru götürsün insanlığı! Niye yapmıyorsun, yapamıyorsun!..Bir Erdoğan da gitti Libya’ya bir Sarkiozy, Cammeron da, aradaki fark herşeyi ortaya koyuyor aslında! Onlarda o ruh yok ki, o küresel devrimci ruh yok ki onlarda! Sahte de olsa, rol yapmak için de olsa daha başkasını yapamıyorlar! Çünkü artık insanlar uyandı, yutmuyor kimse! Onlar**

⁹ Bu konuda bak, www.aktolga.de 5. Çalışma..

¹⁰ Ne yapsın yani, Avrupa’nın Amerika’nın ağzının içine mi baksın! Elbette ki kendisine yeni pazarlar arıyor Türkiye. Şu Erdoğan’a-Gül’e bakın bir, adamlar dokuz yılda nasıl ihtiyarladılar! Bir gün orda bir gün burdalar, yanlarında da bir sürü işadamı-gazeteci taşıyorlar hep, niye? Düşünün bakalım bir, bugün Yunanistan batarken Türkiye neden suyun yüzünde kalabiliyor? Daha birkaç sene önce Yunanistanı Türkiye’ye örnek gösterenler, bak Yunanistan-Portekiz AB ye girdi de nasıl gelişti, bizse yerimizde sayıyoruz diyerek “solculuk” yapanlar niye susuyorlar bugün gelinen noktada! Türkiye hem AB mücadelesini veriyor, hem de ona bağlı kalmadan kendi ayaklarının üzerinde durmaya çalışıyor. Doğrusu da budur. Ama dün Türkiye’yi eleştirenler bu gerçeği bir türlü kabul edemiyorlar...

küreselleşmeyi halâ ulus devlet gözüyle değerlendiriyorlar. Türkiye ise uluslaşırken küreselleşmenin avantajıyla bambaşka yaklaşıyor sürece.

Bir an için şu söylediklerimin içi boş olduğunu düşünelim, yani Türkiye'nin de klasik yöntemlerle kendisine pazar yaratmak için bütün bu kavganın içinde olduğunu düşünelim! Yani, herşeyin eskiden olduğu gibi, kapitalizmin eşitsiz gelişme kanununa uygun olarak geliştiğini düşünelim. Ne olur biliyor musunuz, tef çalar oynatırlar adamı! Üç günde ipliğini pazara çıkarırlar Erdoğan'ın ve Türkiye'nin! Mümkün değil! Bir yanda Amerika, Avrupa'nın gelişmiş ülkeleri, Çin, Rusya vb. varken sen kapitalizmin eşitsiz gelişme kanununa göre tutup Ortadoğu'da onlarla aşık atacaksın ha, adamı üç günde götürürler vallaha!

3-“Türkiye savaşçı bir dil kullanıyormuş”! Hayır efendim Türkiye savaşçı bir dil falan kullanmıyor. Sen gel uluslararası sularda benim dokuz vatandaşımı öldür, ve hiç kimse bunun hesabını sormasın senden, sonra ben tepki gösterince de savaşçı bir dil kullanıyor olayım¹¹. Ayıptır ayıp! **Neymiş efendim, Mavi Marmara'dakiler de İsraili askerlere karşı sopalarla direnmeselermiş! PKK'nın adam öldürmesini, cinayet işlemesini bile “zulme karşı ezilen halkların milliyetçiliği-Kürt özgürlük hareketi- ne yaparsa haklıdır” diyerek anlayışla karşılayan 20.yy kalıntısı bir zihniyetin, uluslararası sularda seyreden bir yardım gemisine yapılan saldırı esnasında kendisini savunan insanları “ama onlar da direnmeselerdi” diyerek suçlamaya kalkması ibret verici bir olaydır. E, o zaman Filistinliler de otursunlar yerlerinde, niye direniyorlar ki İsrail'e karşı! O zaman İsrail de onları öldürmez! Ya peki Kürtler? Kürtler de o zaman ölmek için “rahat dursunlar”! Ama onlar başka, onlar Türkiye'ye karşı savaşıyorlar değil mi! Onlar ancak “devlet de silahı bırakırsa bırakırlar silahı”!..Yazıklar olsun!..**

4-Son zamanlarda Türkiye'de “solcu” olmakla Türkiye düşmanı olmak birbirine karıştırılır hale geldi! Ve çok güzel teorisi de yapılıyor bu işin, şöyle: “Solcu olmanın özü varolan düzeni-sistemi yıkmak, yok etmek, onun yerine başka bir sistemi inşa etmek değil midir, o halde, hangi nedenle olursa olsun bu düzene-sisteme (bugün reel olarak onu temsil eden ülkeye-Türkiye'ye) karşı olan-düşman olan herkes, “düşmanımın düşmanı dostumdur” misali benim müttefikimdir! Ergenekoncu da olsa, faşist de olsa farketmez! İsterse dış düşman olsun, İsrail olsun, neocon olsun, kim olursa olsun, hangi nedenle olursa olsun Türkiye'yi-sistemi yıkmak, yok etmek için mücadele veren herkes bir yere kadar benim dostum-müttefikimdir”!..

Bu türden “solcular” için olay bir kimlik sorunu haline gelmiştir artık!. Türkiye düşmanı değilsen “solcu” da olamazsın bunlara göre!. Ellerindeki bütün siyasi mücadele biçimlerini AKP'ye kaptırdıklarını düşünen bu kimseler AKP düşmanlığından yola çıkarak solculuğu da Türkiye düşmanlığı noktasına taşıma eğilimindedir. Etrafınıza bakın şöyle bir, Batı basınına bakın, nerede Türkiye aleyhtarı bir kıpırtı varsa hemen ona sarılıveriyorlar bunlar!. Niye? Onlar her zaman haklıdır, Türkiye haksızdır da ondan!. Avrupa Birliği sürecinde de öyle. Daha birgün Almanya'nın ve

¹¹ **Kimse merak etmesin, ne İsrail, ne de Güney Kıbrıs Türkiye'ye karşı savaşılamazlar!** Birincisi, böyle bir durumda herşeyden önce Arap devrimleri tsunamisinin altında kalırlar! İkincisi ise, bunlar şu anda kendi dertleriyle boğuşuyorlar zaten! Arap devrimlerinin ateşi yakında İsrail'de de kendini gösterecektir. Siz bugünkü fanatiklerin daha uzun süre başta kalabileceklerini mi sanıyorsunuz orada! Güney Kıbrıs'a gelince, yarın Yunanistan batınca-eli kulağında zaten-onlar da bu katastrofun altında kalacaklar. Bu nedenle, şu an Türkiye'nin reaksiyonu, onların eski statükoyu ayakta tutma çabalarına karşı, bir adım ötesini görerek attığı devrimci bir adımdan başka birşey değildir!. Bir yandan Ortadoğu halklarına cesaret verirken, diğer yandan da, Birleşmiş Milletlerde sesi soluğu çıkmayan diğer ülkelere cesaret vermeye çalışıyor Türkiye. Sizin yıkılmaz sandığınız o muktedirlerin sonu gelmiştir artık diyor, bunlar 20yy'in güce dayalı içi boş kaleleriydiler, korkmayın mesajını veriyor. Yani, bir anlamda, küresel demokratik devrim rüzgarına körük tutuyor Türkiye!..Biraz da böyle düşünmeyi deneyin bakalım!..Biraz da bu gözle görmeye çalışın Türkiye'yi!..

Fransa'nın Türkiye'nin AB sürecini engelleyen faaliyetlerine ilişkin birşey duymadık bunlardan. Ama öte yandan, "Türkiye'nin Kıbrısta işi ne" demeyi çok iyi biliyorlar!. Ne yapsın Türkiye? Annan planı kabul edilseydi tasını tarağını toplayarak dönüp gelecekti. Ama olmadı. Niye başkalarını suçlamıyorsunuz bunun için de halâ Türkiye suçlu oluyor hep! Ne sözler verilmişti Kıbrıslı Türklere AB tarafından, bunların hiçbiri tutulmadı, niye bunları hatırlatmıyorsunuz! Olmaz, onlar Batılı, onlar hep haklı olmalı! Ve bu da solculuk oluyor!

Tek sığınakları kaldı şimdilerde, o da Kürtçülük! Başka türlü solculuklarını gösteremeyeceklerine inandıkları için olsa gerek hepsi de Kürtçü oldu çıktı! Mesele Kürtlerin demokratik haklarının iadesi-"çözüm"- falan değil artık bunlar için, Türkiye düşmanlığı!. Bakın göreceksiniz Türkiye yakında bu sorunu da çözecek kökünden. Çok yakında yasalar yeniden düzenlenecek. Yeni bir anayasa çabası da bunun için zaten. Çünkü, uluslararası düzeyde küresel demokratik devrimin sözcülüğüne soyunan bir Türkiye içerde kendi halkıyla kavga edemez! Anayasadaki, vatandaşlığın etnik temelde tanımı maddesi de değişecek, anadilde eğitime konulan yasak da kaldırılacak, yerel yönetimlerin özerkliği de sağlanacak. Ama bakın göreceksiniz, bütün bu gelişmelere de karşı çıkacaklar bunlar, tıpkı 12 Eylül Referandumunda "hayır" dedikleri gibi!.Ve Türkiye gene bunlara rağmen çözecek bu sorununu da, bundan hiç şüpheniz olmasın! Ve iyot gibi açıkta kalacaklar hepsi de! Kim bilir, belki de M.Kemalin askerleri olurlar o zaman ve "ikinci kuvayı milliyeyi" oluştururlar hep birlikte!..

5-Küresel-yerel falan derken bu konuda yapılabilecek en büyük hata, ulusalcı olmayla-ideolojik olarak içe kapanmacı olmayla- yerel değerleri savunma, kendi kültürüne-geleneklerine sahip çıkma arasındaki farkı gözden kaçırmaktır. İlk bakışta ulusalcılık da sanki yerellikmiş gibi görünüyor, ama tam tersine, ulusalcılık aslında yerelliğin, yerel kültürün düşmanıdır. Ulusalcılık 19-20.yy kalıntısı bir ideolojidir. Yukardan aşağıya doğru yerel değerleri yok ederek topluma nüfuz etmeye, ona "yeni-etnik bir kimlik" vermeye çalışır. Onun, "yeni bir ulus", "yeni bir insan" yaratmak tezi, yerel değerleri-bilgileri bir yana atarak bunların yerine "ulusal-etnik" olanı yerleştirmeye dayanır. Yerellik, hayatın içinde oluşan yaşam bilgilerinden-kültür-kaynaklanır. Evet, küreselleşme süreci gelişirken yerel tepkiler de ortaya çıkar ve ulusalcılar da bunları kullanmaya çalışırlar; ama aslında bu yerel tepkiler insanların küresel olanla bütünleşirken kendi kimliklerinin daha çok farkına varmalarından-özgürleşmelerinden- kaynaklanır. Bilinç dışı olarak oluşan yaşam bilgileri ve yerel kimlikler küreselleşme potasının içinde başka kültürlerle-bilgilerle buluştukları zaman kendilerini daha fazla geliştirme olanağını da bulurlar..

6-Son bir nokta daha!: İyi güzel, istese de istemese de hayat bugün Türkiye'yi bir yere getirdi bıraktı; ama Türkiye burjuvazisi-Anadolu burjuvazisi önümüzdeki süreçte hayatın kendisine verdiği bütün bu görevleri yerine getirebilecek kapasitede mi? Erdoğan iyi güzel yapıyor da, bu işi sonuna kadar aynı tempoda götürebilecek mi o da? Çünkü süreç çok karmaşık, görevler de çok yüklü. Bakın adama, daha benden bile küçük yaşı ama ihtiyarladı neredeyse! Bir yandan içerdeki PKK meselesi, cinayetler, Ergenekon-kaos ortamı yaratma çabaları, diğer yandan da dışardan gelecek baskılar, Türkiye bütün bunların hepsinin altından kalkabilecek mi? Yoksa zoru görünce yarın onlar da-Anadolu burjuvaları da- pes ederek Devletin o koruyucu kanatlarının altına girerler mi-tabii bu durumda bize de sesini kesip kuyruğunu kısarak oturmak düşer herhalde!..

Açık söylüyorum ben Türkiye'ye güveniyorum; ama bu güven sadece burjuvaziye-Anadolu burjuvazisine, Erdoğan'a falan değil, o ana gövdeye güveniyorum ben. Bir Yunus'u, Bedreddin'i çıkaran o tarihsel akışa güveniyorum. Ve inanıyorum ki, Türkiye sadece küresel demokratik devrime öncülük yapmaya çalışan burjuvaziyle falan da yetinmeyecek, Bilgi Toplumu'na giden yolda modern sınıfsız toplum erlerini-bilim insanlarını da devreye sokacak bu süreçte..ve dünya görecek 21.yy'da "sol" ne imiş,

nasıl olurmuş! Göreceksiniz bakın!..gece ne kadar karanlıksa ay da o kadar parlak doğarmış!..Ben bu hali çok yaşadım onun için yakından biliyorum!..